

Till läsningen: Huruvida 10 **e** är stunget, är mycket ovisst. Mitt på hst utgår ett litet streck vinkelrätt åt h., som synes vara ristat. Ostungna äro 7, 15, 23, 33 **i**, 25, 38 **k**. Av 27 **p** finnes endast bst kvar, även den svagt skönjbar. — B 664, Upmark, Boije, Brate: **risa**.

På det förlorade stycket har säkerligen funnits orden **pina** × **at** »denna efter» jämte ett mansnamn. Det sista namnet i inskriften, **kupfar**, är möjligen ett mansnamn *Guðvar*, *Guðvarðr* (isl. *Guðvarðr* Lind, fsv. *Gudhvar*, *Guduarus* Lundgren-Brate), men kanske snarare ett kvinnonamn *Guðvar*, motsvarande det från fornnorska diplom kända *Guðvgr*. Sven torde sålunda ha rest stenen över sin fader och sin moder. Stenens defekt har berövat oss kännedom om faderns namn, och utrymmets begränsning inom slingan har vållat, att ristaren ej angivit släktförhållandet mellan *Guðvar* och Sven.

263. Broby, Österhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 1: B 666.

Litteratur: B 666, L 821. Ransakningarna 1667—84; G. Upmark, Sotholms härad 1, s. 38.

Avbildning: P. Helgonius (i Peringskiölds Monumenta Sudermanniae och B 666).

Runstenen fanns enligt kyrkoherden Andreas Arvidi 1668 »uthi Broby» (se ovan Sö 261) och avtecknades här av Petrus Helgonius. I en förteckning över fornlämningar inom Österhaninge, skriven omkring 1799 och tillhörande kyrkans arkiv, omtalas runstenen vid Broby, liksom stenarna vid Betby (Sö 261) och Valsta (Sö 273), men »inscriptionerna äro på dem genom tiden så förmörkade, att de numera ej kunna läsas». Sedermera har stenen vid Broby emellertid spårlöst förkommit. Dybeck, Upmark, Boije ha endast antecknat, att de förgäves eftersökt den.

Inskrift (enligt B 666):

kulauk + auk koplauk · raistu · stæin · at · auit · faþur s - n +
 5 10 15 20 25 30 35 40

Gunnlaug ok Guðlaug ræistu stæin at Öyvind, faður sinn.

»Gunnlög och Gudlög reste stenen efter Öjvind, sin fader.»

Stenen är rest av två döttrar till minne av deras fader. De ha burit snarlika namn, båda med efterledet *-laug*.¹ **koplauk** kan knappast vara annat än *Guðlaug*, då *Gōð-* icke förekommer som förled i personnamn. Kvinnonamnet *Guðlaug* är känt från många runinskrifter: Sö 206, 208, Öl 56, Ög 239, L 998 L. Kyringe, Björksta (Västm.) och följande i Uppland: L 643 Täby och L 657 Fittja, Täby sn, L 639 och L 640 Ö. Ryd, L 457 Kusta, Vallentuna sn, Runa (fol.) 1, s. 78 Fresta, L 429 Vilunda, Hammarby sn, L 495 Lundby, Markim sn, L 536 Vikeby, Norrsunda sn, L 541 Husby, Norrsunda sn, L 668 Gidsmarken, Husby-Sjutolfts sn. Det andra namnet, **kulauk**, torde i så fall återge ett *Gunnlaug*, kanske ej säkert styrkt från inskrifterna, men väl känt från den västnordiska litteraturen. — *Öyvindr* är ett vanligt mansnamn under vikingatiden; jfr Sö 50, 118, 131, 149, 269(?), 293. Om de olika formerna av namnet se senast R. Kinander i *Smålands runinskrifter*, s. 93 (med cit. litt.).

Broby-stenen erinrar i sin ornamentik om Sö 265 och 266, men är enklare både i fråga om korset och ormhuvudet.

¹ Jfr *Guðlaug* och *Holmlaug*, mor och dotter, å Sö 206, 208.